

POST BELLUM

SCÉNÁŘ

Pan Kutiš se narodil 12. dubna 1945. Má dva syny, vnučku a měl manželku, která mu před 6 lety zemřela. S rodiči a se sestrou vyrůstal v Braníku. Jeho rodiče se živilo jako dělníci.

On sám se pak věnoval více zaměstnáním. Pracoval v ČKD, jezdil v Pražských komunikacích jako šofér, a dokonce i v pohřební službě. Jeho životní jistotou se stal fotbal. Už jako malý ho hrál a v dospělosti se, vlastně náhodou, stal i fotbalovým rozhodčím a zůstal u toho dodnes.

„Ještě když jsem bydlel v Braníku tak jsem tam prostě šel na hřiště a začal jsem se tam tomu věnovat trošku, to mi bylo 10 let. A tam jsem začal trénovat a hrát. To už jsme bydleli v Kobylisích, ze začátku jsem tady trénoval, pak jsem tady dělal vedoucího mančaftu a pak jsem si před 30ti lety udělal trenérský kurz a začal jsem pískat. „

Díky fotbalu se dostal i do západního Berlína. Německo se mu zalíbilo, a proto byl rád za demonstrace v 89. a za přicházející změny. Sám se jich účastnil.

„...každý den. Nejdřív se třeba tejdén nebo 10 dní nechodilo do práce nebo jen na chvíli. Večer se pak jezdilo na Letnou, roznášeli jsme letáky, Rudý právo jsme roznášeli, ale nesměl vás nikdo chytit.“

Když bylo panu Kutišovi 19 let, nastoupil na povinnou vojenskou službu u raketových vojsk v Rokycanech. Po nějaké době si udělal kuchařský kurz a zbytek vojny vařil v kuchyni.

Ten, kdo neposlouchal, šel spát do basy. Říkalo se tomu 3 dny po službě. I pan Kutiš měl jeden větší průšvih.

„Tak jsme se trošku opili, ujeli jsme s kámošem na motorce, on byl od Karlových Varů, kousek za Plzní jsme bourali, namlátili jsme si, jeho odvezli do

nemocnice a mě do basy. On měl na dvakrát zlámanou nohu, on šel pak do civilu a já jsem dostal dva měsíce basu.“

Ani pan Kutiš se nevyhnul krutosti komunismu.

„No to víte samy, že to bylo těžký, to asi znáte, že kdo nevstoupil do strany tak mu chtěli co nejvíc ubližovat a já byl jeden z nich. Nejdřív jsem teda nechtěl vstoupit, pak jsem musel, protože děti už byly velký, začaly se zajímat o práci.“

V době, kdy pan Kutiš pracoval v ČKD, se tam konal Vysočanský sjezd.

„Vím, že jsme naším představitelům půjčovali montérky, aby prostě nebyli k poznání.“

Když pracoval v “komunikacích” pomáhal i na dvou Spartakiádách. Akce se mu velmi líbila, ale nikdy se neúčastnil jako účinkující.

„Nejlíp na tom byli vojáci. Ti na to měli den dva. Ty se museli opalovat. Povinně. Aby byli opálení, kluci.“

Když jsme se pana Kutiše zeptaly na jeho životní moto, odpověděl jasně...

„No, tak pochopitelně, aby se děti měly dobře. Že jo. No jinak já už si to nějak doklepu. Než mi to nahoře sfouknou.“